

III.

Zoals ik van Beers heb leeren kennen uit zijn laatste tentoonstellingen — en ik begin met te verklaren, dat ik de nog al talrijke *boetaden*, die daarvan deel maakten, hier niet wensch te bespreken — schijnt hij mij meer en meer op weg om te worden — een miniaturiest, een klein- en fjnschilder in den trant van . . . Metz en Mieris? goddank, neen, maar van de Delftsche van der Meer en van ter Burch.

En ook *déze* overgang schijnt mij logisch. In al wat hij van 1880 af schilderde is, telkens duidelijker, een streven merkbaar van een tweevoudigen aard: naar verkleinde verhoudingen eerst, naar grooter uitvoerigheid van behandeling daarna. Deze tendenz is 't eerst zichtbaar in zijn vrij talrijke portretten, evengoed in die van vroeger, in dat van Sarah Bernhardt en Benoit b.v., als in die van later, dat van de Gravin d'Oultremont, Mevr. Yerkes, Miss Ada Beham, Rochefort. Al die konterfeitsels beslaan nauweliks iets meer dan zoo'n doekje of paneeltje, een paar handen groot, wat de meester niet heeft verhinderd, meer dan éens zijn model te voeten uit te schilderen, en het dan nog te omgeven met een echt kafarnaüm van allerlei snuisterijen.

Typisch noem ik, voor de geheele serie, de portretten van Benoit en van de Gravin d'Oultremont. Evenmin in het gelaat en de handen als in de kleedij van de „gekonterfeiten” verwaarloosde de artiest één enkel trekje, hoe

Achter het windscherm, naar een schilderij in olieverf.